

LA NOSA QUE HO EMPASTIFA TOT NO ÉS CULPA D'UNA P O DUES

> Entrevista a Òscar Intente, per Guillem Miralles (guillem.miralles@mail.com) amb la inestimable ajuda de dues col·laboradores incògnites

Òscar Intente, llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha participat com a actor en molts projectes teatrals, entre d'altres a *Refugiats*, de Sergi Pompermayer, dirigida per David Plana. TNC; *Històries d'amor*, escrita i dirigida per Toni Cabré. TNC (2001); *Plaça dels herois*, de Thomas Bernhard, dirigida per Ariel Garcia Valdés. TNC (2000); *La màquina d'aigua*, de David Mamet, dirigida per Àlex Rigola. Sala Beckett (2000). El 2002 va estrenar *Ca...lluny, reDéu...!*, espectacle poètic amb música de Quico Mampel i dramàtúrgia i interpretació d'Òscar Intente on s'interpreten versos de Martí i Pol, Comadira, Pere Quart, Joan Fuster, Salvat-Papasseit, Carner, Iglésias, Espriu, Sagarra, Villangómez, Estellés, Shakespeare.

Com va néixer l'espectacle *Ca...lluny...*?

Amb la invitació de la Míriam Alagarda, que em va proposar el pati de la Baumann (de Terrassa) per fer-hi un monòleg que jo havia fet. Però em quedava lluny, era massa intimista per fer-ho a l'aire lliure i vaig parlar-li d'això que feia temps que tenia en un calaix, ja una mica embastat. Aviso que és poc correcte políticament i, fins i tot, prescindible en el sentit que tracta de coses que fan mandra, que hem arraconat per fer-nos la videta més fàcil, i que, per tant, interessarà poc a la penya. I ella em respon que el que vol és que jo hi faci el que vulgui; neix el compromís i arriben les cuques.

Com vas escollir els textos de l'espectacle i perquè et vas decantar per uns i no per d'altres?

Jo dic que és un passeig, un camí possible, però que hi ha tanta poesia, bona i dolenta, sobre el tema, que se'n poden fer molts, de camins. El que no volia era fer un pamflet, i a partir d'un poema-pregunta de Martí i Pol vaig construir un esquelet amb textos d'Espriu, Sagarra, Fuster..., i després llegint i escollint altres peces per fer més o menys aquest itinerari; una dramàtúrgia que mostrés no respostes sinó les preguntes que jo em feia.

Segons algunes persones que l'han vist, l'espectacle es debat entre una autocrítica i una declaració d'amor respecte del sentiment de catalanitat, una barreja d'amor i sentit del ridícul cap a l'objecte estimat. Ho veus així?

Podem fer-ho; salvem les pedres i llencem la llengua. Potser llavors direm amb orgull que som catalans i ens haurem tret la nosa de la catalanitat

Sí, bastant. L'abisme d'aquest ridícul s'afegia a aquell que provoca tota estrena teatral. Tenim una vergonya molt ficada endins que fa que no parlem com els altres, els que s'estalvien els nostres problemes, els que no han de demanar permís per xerrar ni escriure, ni justificar-se o amagar segons on la pròpia identitat. I aquests nostres problemes poden semblar collonades al costat de certes desgràcies alienes, però són resolts? Gaudim, com a societat, del respecte que tota condició humana mereix? O podríem estar millor i viure amb llibertat i democràcia

plena? Parlar d'identitat és un pecat? Per què n'han parlat tants poetes, doncs? Tot ve una mica d'aquest cansament de ser català, o voler-ho ser sense problemes. I aquí apareix el dilema hamletjà; cal decidir si es vol continuar o no. Plegar ara, quan fa segles que resisteix, no sembla un gran final per a una cultura europea prou digna. Però és el més fàcil; tothom hi ajuda; l'Estat, el mercat, la modernor provinciana, la nova o vella immigració, les causes justes de l'altra punta de món... Podem fer-ho; salvem les pedres i llencem la llengua. Potser llavors direm amb orgull que som catalans i ens haurem tret la nosa de la catalanitat. Però mentrestant..., cal llegir els poetes.

El context polític que hi havia quan el vas crear et va condicionar decisivament?

La nosa que ho empastifa tot no és culpa d'una P o dues. Hi havia PS, oe, oe, quan vaig començar a embastar els textos i poc abans del Pprestige ho vam estrenar. Però l'estat de l'Estat té a veure amb la història, i la doble F dels 40 anys no són el principi de res ni el final de les desgràcies. Suposo que tot això és el que ens ensenya, si es vol veure, la lloadíssima transició.

Descriu-nos una mica la posada en escena i l'acompanyament musical.

Volia sentir-me acompanyat d'un músic i vaig tenir la intuïció de triar el contrabaix i vet aquí que li proposo al meu amic Quico Mampel, que enlloc de prendre'm per boig s'hi torna ell; m'entén més aviat del que pensava i no té problemes ni escrúpols a l'hora de buscar sons, melodies, conyes i sorolls que li demano i també de proposar-ne. Volia des del ronc de la berra fins a grinyols aguts o pinzellades de Bach, i s'hi van sumar ritmes funk, campanes... El contrabaix és un pilar de l'espectacle com ho és la paraula; l'escenografia és més prescindible, tot i que hi hagi un gronxador, un teló que cau, una ceba, un pebrot... És més important el personatge de Déu, que en la veu dels poetes apareix sovint i per tant té un paper més actiu que tota altra parafernàlia.

De quin altre projecte teatral, sigui creat per tu o no, et sens més satisfet?

Del primer George Tabori que es va fer per aquí; un western jueu, amb molt de risc i alhora bon humor fet al Tantarantana.

Digue'ns quin autor teatral t'agrada especialment i quin actor/actriu admires per la seva interpretació?

A part d'alguns clàssics, trobo interessant el senyor Tabori, pel seu recorregut i poca pedanteria ni encarcament a l'hora de parlar del que li dona la gana; la seva pròpia identitat, de jueu centreeuropeu, buscant-se la vida a Amèrica i fent broma amb mala llet del mort i de qui el vetlla, per combatre. Actor? És un plaer treballar amb el Francesc Orella. Admiro l'ofici i el talent del Flotats i sempre m'ha agradat el Marcello Mastroiani.

Per últim, com que n'has seguit una mica la trajectòria, quina opinió tens del *Paper de Vidre*?

Em sembla una finestra lliure de creació literària, que té un nom molt ben triat i una bona prova de com es fan les coses aquí; si es volen, la gent les fa. És lògic que tingui la complicitat de molts lletramats que volen continuar jugant, quan ja no caldria dir gran cosa més, amb les paraules. Enhorabona i per molts anys!

